

Een gezicht voor de onzichtbaren

(Boswijzer – okt 2008)

Saw Mwee's gepijnigde, starende blik bleef nog dagenlang op mijn netvlies gebrand. Hij verloor het onderste deel van zijn rechterbeen toen hij op een landmijn stapte. Met zachte stem praat hij over de gebeurtenis als we hem treffen op de drukke chirurgische afdeling van de Mae Tao kliniek in de grensstad Mae Sot, zo'n 500 kilometer ten noordwesten van Bangkok in Thailand. Vijf dagen eerder bevond hij zich nog in de heuvels van Birma waar hij samen met zijn broer een veld rooide dat ze zouden beplanten. Ze waren samen het bos in gelopen op zoek naar fruit toen Saw Mwee op de grond werd geworpen door een explosie. Saw Mwee had geluk dat hij het overleefde, hoewel hij dat zelf niet zo ziet. Hij vertelt dat hij z'n broer die dag in het bos herhaaldelijk vroeg hem te doden.

De droom van Karel Glastra van Loon

Saw Mwee is een van de mensen die we spraken voor Camera's voor De Onzichtbaren, een film die Karin Kuiper volgt in haar pogingen om de Birmese vluchtelingen een gezicht te geven. Karin reisde in maart 2008 naar de Thais-Birmese grens om het werk van haar overleden man, de schrijver Karel Glastra van Loon (bekend van de Passievrucht), voort te zetten. Karels laatste roman, De Onzichtbaren, beschrijft de intimidatie, het geweld en de ontberingen die Birmese vluchtelingen moeten ondergaan. Kort na het voltooiën van zijn boek werd bij Karel een hersentumor geconstateerd. Hij overleed op 1 juli 2005. Hij liet niet alleen een vrouw en drie kleine kinderen na, maar ook een droom om de 'onzichtbaren' zichtbaar te maken.

